

به فریاد مستمندان گوش فرا دهیم

ملاحظه یکدیگر را بنماییم تا به محبت و اعمال نیکو ترغیب نماییم. (عبرانیان ۱۰: ۲۴)

برادران و خواهران عزیز!

ایام چهل روزه بار دیگر این فرصت را به ما می بخشد تا تعمقی بر قلب زندگی مسیحی که همان "شفقت" است بنماییم. در حقیقت این مناسبترین زمان است تا با تسلط بر کلام خدا و رازهای کلیسا، تلاش در راه ایمان را تجدید نماییم، چه از لحاظ فردی چه در جامعه کلیسایی. راهی است که توسط دعا و همدردی، سکوت و روزه، در انتظار زندگی نمودن مجدد شادی رستاخیز باشیم. امسال می خواهیم تفکرات خود را که از نور کلمات انجیل مقدس از رساله پولوس رسول به عبرانیان منشأ می گیرند، ارائه نماییم. ملاحظه یکدیگر را بنماییم تا به محبت و اعمال نیکو ترغیب نماییم. (عبرانیان ۱۰: ۲۴). جمله ای است که توسط نویسنده مقدس در آن انسان برای اعتماد به عیسی مسیح به عنوان کشیش اعظم از اینکه بخشش خدا و نزدیکی به او را به ما ارزانی داشته است، تشویق می نماید. پذیرفتن مسیح در زندگی فقط در زندگی بر حسب سه اصول الوهیت مقدور است و بارور می شود که عبارتند از: نزدیکی به خداوند "با قلبی راست در ایمان یقین" (آیه ۲۲)، "اعتراف امید را محکم نگاه داریم" (آیه ۲۳)، دقت نماییم تا همراه با برادران خود "به محبت و اعمال نیکو ترغیب نماییم" تاکید می نماید که برای حمایت نمودن از این رفتار مطابق با انجیل آنچه حائز اهمیت است، در مراسم و دعای گروهی اجتماع کلیسایی شرکت نموده و نگاههای خود را به هدف ابدی و نهایی که اتحاد کامل با خدا است سوق دهیم (آیه ۲۵). ترجیحاً بر آیه ۲۴ تمرکز می نمایم چرا که با جملات زیبا آموزشی با ارزش و بجا را در باره سه نمای زندگی مسیحی به ما ارائه می نماید - توجه به دیگران - تبادل و کسب قدوسیت شخصی.

۱. "ملاحظه نمودن" مسؤلیت در قبال برادر

موضوع اولیه، "دعوت به ملاحظه نمودن" است. کلمه ی یونانی به کار رفته «کاتانواين»، بر این معنی می باشد «خوب دقت نمودن»، هوشیار بودن، با آگاهی نگاه کردن، متوجه حقیقت شدن. این را در انجیل مقدس در سخنان عیسی متوجه می شویم زمانی که شاگردان را دعوت به ملاحظه نمودن به پرندگان آسمان که نه زراعت می کنند و نه حصاد و نه گنجی و نه انباری دارند و خدا آنها را می پروراند (لوقا ۱۲: ۲۴)، و در "متوجه" بودن به چوبی که در چشم هست قبل از دیدن خس در چشم برادر (لوقا ۶: ۴۱). این رجوع را در آیه ای دیگر از رساله به عبرانیان می توانیم بیابیم که ما را دعوت به ملاحظه کردن به عیسی "شاگرد و نمونه ی کشیش اعظم در ایمان ما می نماید (۳: ۱). بنابراین، کلمه ای است که توجه ما را به خود جلب می نماید و ما را دعوت می نماید تا نگاههایمان را متوجه دیگران نماییم، قبل از همه بر عیسی، و ملاحظه خود و دیگران تا اینکه در رابطه با برادران غریبه و بی تفاوت نباشیم. بعضی مواقع برعکس عمل نموده و نسبت به دیگران بی تفاوت می

شویم و علاقه ای از خود بروز نمی دهیم که این رفتار، حاصل خودخواهی و خودپسندی می باشد که با نقاب حفظ ارزش خصوصی پوشیده می شود. امروز هنوز هم دعوت خداوند مان برای مراقبت از یکدیگر در گوشه‌ایمان طنین افکن می گردد. امروز نیز خدا از ما می خواهد که از برادران خود محافظت نماییم (پیدایش ۴: ۹)، و با دیگران با تلاش مصمم ارتباط برقرار نماییم و توجه خاص برای نیکی دیگران به خرج دهیم. قانون بزرگ محبت به همسایه، طالب آگاهی است به قبول مسئولیت نسبت به کسانی که همانند ما مخلوق و فرزند خدا هستند. در انسانیت احساس برادرانه داشتن در بیشتر موارد حتی در ایمان، باید ما را به سوی کشف حقیقتی فراتر از "من" در دیگران که محبت بی نهایت خداوند او را نیز شامل می شود، ببرد. اگر در این رابطه برادرانه، بذرِ ترحم و عدالت را بافشانیم، به همانطور، همدردی و بخشش از قلبهایمان جاری خواهند شد. خدمتکار خدا پاپ مرحوم عالیجناب پولس ششم بر این تأکید دارند که جهان امروز از کمبود احساس برادرانه سخت در رنج است "جهان بیمار است". بدی، بیشتر در اختلاس نعمتهایی که توسط عده ای احتکار گردیده است و کمتر از کمبود روابط برادرانه بین انسانها و در نتیجه مردم به چشم می خورد.

توجه کردن به دیگران و آرزوی نیکی را نیز برای آنها تحت هر شرایطی، فیزیکی، معنوی و روحانی موجب می شود.. فرهنگ معاصر به نظر می رسد که احساسات مربوط به نیکی و بدی را از دست داده است؛ در حالی که باید به یاد داشت اینکه نیکی همیشه بوده و هست و پیروز است چرا که خداوند نیک است و نیکویی می کند مصمم بود (مزمور ۱۱۹: ۶۸). نیکی آن است که زندگی، اخوت و روابط را برانگیخته، پشتیبانی کرده به آن ترتیب می دهد. بنابراین مسئولیت در قبال دیگران یعنی نیکی کردن به دیگران و آرزوی این را نمود که دیگری نیز خود را در اختیار این منطق نیکی قرار داده آن را به کار گیرد، توجه به برادران یعنی، گشودن چشمان بر نیازهای او. همانگونه که کتاب مقدس به ما می فهماند که باید محتاط بود که قلب ما از یک خلسه روحانیت سخت نگشته، باعث شود تا در مقابل رنجهای دیگران نابینا شویم.

لوقا، نگارنده انجیل، دو مثل را در همین مورد که قلب انسان بر تحت این شرایط می تواند سخت گردد، روایت می کند: مثل سامری نیکو، راهب، و لاوی که در مقابل مردی که توسط رهنان عریان و زخمی گردیده رنج می کشد، بی اعتنا بوده می گذرند، (لوقا ۱۰: ۳۰-۳۲)، و یا روایت مرد ثروتمندی که غرق در ثروت خود شرایط سخت زندگی الیازار فقیر را که گرسنه در مقابل درب او جان می دهد، نادیده می گیرد (لوقا ۱۶: ۱۹). در هر دو این روایتها با موضوع "توجه" و محبت و همدردی به دیگران روبرو هستیم؛ همان توجه. اما چه چیزی این نگاه انسانی و محبانه را در قبال برادر منع می کند؟ سبب آن در بیشتر مواقع ثروت فراوان و اشباع شدن، و پیش قرار دادن منافع و احتیاجات شخصی بر همه چیز هست. نباید هیچ وقت در رساندن بخشش پروردگار به کسی که در رنج است ناتوانی را در خود راه دهیم. قلب مان نباید آنقدر از تفکرات و نیازها و مشکلات شخصی مان پر شود تا اینکه از شنیدن فریاد فقیر ناتوان بمانیم. بالعکس این فروتنی و کسب تجربه از رنج است که سرچشمه ی بیداری درونی مان برای همدردی و درک دیگران می گردد. "مرد عادل دعوی فقیر را درک می کند، اما شریر برای دانستن آن فهم ندارد" (امثال سلیمان ۲۹: ۷). اینگونه است که نیکبختی "آنانی که در ماتم هستند" را می شود درک نمود (متی ۵: ۴)، یعنی آنانی که قادر هستند خودخواهی خود را کنار گذاشته و در مقابل رنج دیگران همدرد باشند. ملاقات با دیگری و خود را در اختیار نیازهای او گذاشتن فرصتی است برای نیکبختی و نجات.

"مورد توجه قرار دادن" برادر، شامل شتاب به خرج دادن برای برطرف نمودن نیاز روحانی اوست. در اینجا مایل هستم نمایی از زندگی را یادآور شوم که به نظرم می آید به فراموشی سپرده شده است: تصحیح برادرانه به قصد بدست

آوردن نجات ابدی. امروزه، عموماً، موضوع علاج و شفقت برای نیکی جسمانی و مادی دیگران با حساسیت، خیلی جلب توجه می کند؛ اما در مقابل مسؤولیت روحانی در قبال دیگران سکوت برقرار می شود.

در کلیسای اولیه که به راستی در ایمان بالغ گردیده بود، چنین نبود که فقط به سلامت جسمانی برادر توجه شود بلکه به روح او نیز، برای رسیدن به هدف نهایی. در کتاب مقدس چنین می خوانیم: “مرد حکیم را تنبیه نما که تو را دوست خواهد داشت. مرد حکیم را پند ده که زیاده حکیم خواهد شد. مرد عادل را تعلیم ده که علمش افزوده خواهد شد” (امثال ۹: ۸ و ۹). مسیح نیز فرمان داده است تا گناه برادر را یادآور شویم (متی ۱۸: ۱۵). کلمه ی اصلاح برادرانه اشاره به بشارتی است که مسیحیان را از اعمال ظلمت که به سوی بدی سوق دارد بر حذر می دارد (افسیان ۵: ۱۱). سنت کلیسایی درباره اعمال بشارتی به راهنمایی کردن و نصیحت دادن گناهکاران تجدید نظر نموده است. مهمترین امر، باز یافتن این ارزش شفقت مسیحی است. در مقابل ظلم و بدی نباید سکوت کرد. به نظرم می آید رفتار مسیحیانی که به بهانه احترام به انسان و یا به دلیل راحتی، خود را با طرز فکر عمومی مطابقت می دهند به جای اینکه برادران خود را از اشتباهی که مرتکب می شوند و از رفتارهایی که بر خلاف حقیقت بوده آگاه سازند و راه نیکی را پیش نمی گیرند، بر حذر دارند. سرزنش مسیحیان با انگیزه مبنی بر محکوم نمودن شخص و مؤاخذه کردن نیست بلکه، بر اساس محبت و بخششی است که از نیکی به برادر سرچشمه می گیرد. همانطور که پولوس رسول می فرماید: “اگر کسی به خطایی گرفتار شود، شما که روحانی هستید چنین شخص را به روح تواضع اصلاح کنید. و خود را ملاحظه کن که مبادا تو نیز در تجربه افتی. (غلاطیان ۶: ۱) در این دنیای ما که آغشته شده است به فرد گرایی، لازم است اهمیت اصلاح برادرانه را برای گام نهادن به سوی قدوسیت، کشف نمود. “مرد عادل نیز هفت مرتبه می افتد” (امثال ۲۴: ۱۶)، همانطور که کتاب مقدس به ما می گوید: و ما ضعیف هستیم و خود را گمراه می کنیم (اول یوحنا ۱: ۸). کمک به دیگران خدمت بزرگی است و دریافت کمک، برای مطالعه هرچه بیشتر شخصیت هر فرد برای بهتر کردن زندگی و با استواری قدم برداشتن در راه خداوند. همیشه نیاز هست به نگاهی پر محبت که اشتباهات ما را اصلاح می کند که میشناسد و دوباره میشناسد، تشخیص می دهد و می بخشد. در روایت (لوقا ۲۲: ۶۱)، به همان گونه، خدا انجام داده است و برای هر یک از ما نیز همچنان انجام می دهد.

۲. “یکی برای دیگری”: هدیه تبادل

چنین “محافظتی” در مقابل دیگران در تضاد با آن طرز تفکر است که، تضعیف کردن تنها جنبه زمینی زندگی، آن را چشم اندازی برای زندگی ابدی نمی شناسد و هر گونه انتخاب را به نام آزادی فردی قبول می کند. چنین جامعه ای همانند جامعه ی کنونی، در مقابل رنجهای جسمانی و نیازهای روحانی معنوی زندگی ناشنوا می شود. در جامعه مسیحی چنین نباید باشد! پولوس رسول ما را به جستجوی آنچه “برای سلامتی و بنای یکدیگر” است، دعوت می نماید. (رومیان ۱۴: ۱۹) به نفع “همسایه آنچه برای بنا نکوست” (۲: ۱۵) در پی منفعت شخصی نبودن بلکه “نفع بسیار تا نجات یابند” (اول قرنتیان ۱۰: ۳۳). این اصلاح متقابل و تشویق با روحی فروتن و با شفقت که باید قسمتی از زندگی جامعه مسیحی باشد. رسول خدا با اتحاد در قربانی مقدس، در یک اتحادی زندگی کند که یکی را به دیگری همچون اعضاء یک بدن پیوند می دهد. این بدان معنی است که دیگری از آن من است، زندگی او، نجات او مربوط به زندگی و نجات من نیز می باشد. در اینجا به موردی بسیار مهم در اتحاد بر می خوریم: موجودیت ما در دیگری چه در نیکی چه در بدی چه در گناه چه در کار نیک که بعد اجتماعی دارد، ادغام می یابد. تبادل در کلیسا، که جسم عرفانی مسیح است، محسوس است؛ اجتماع از توبه و ندامت باز

نمی ایستد و در طلب بخشش برای فرزندان خود وقفه ایجاد نمی کند. بلکه از مشاهده شهادت آنها در خدمت و شفقت که از خود بروز می دهند، خرسند می گردد.

“اعضاء به برابری در فکر یکدیگر باشند” (اول قرنیتان ۱۲: ۲۵)، پولوس رسول ادامه می دهد: همه یک بدن هستیم. رحم و شفقت نسبت به برادر، که یکی از آنها صدقه است، روشی متداول است در ایام چهل روزه که همراه با دعا و روزه، در این تعلق داشتن ریشه می دواند. همچنین در نگرانی و توجه به فقیران هر مسیحی می تواند این نگرانی خود را در بدنی واحد که همان کلیسا است تقسیم نماید. توجه و ملاحظه به دیگران در تبادل همان آشنایی با نیکی است که خداوند در آنها به عمل می رساند و باید همراه با آنان خدا مهربان و پرتوان را که معجزات و بخشش بی کران را برای فرزندان خود همچنان ارزانی می دارد، شکر گذاری نمود. زمانی که یک مسیحی اعمال روح القدس را در دیگری مشاهده می نماید، نمی تواند خرسند نگردد و پدر آسمانی را مدح و ستایش ننماید (متی ۵: ۱۶).

۳. “بر انگیختن یکدیگر برای انجام کارهای شفقت و رحمت”، باید همه با هم به سوی قدوسیت قدم برداریم.

این طرز بیان رساله به عبرانیان، ما را به دعوت جهانی برای قدوسیت فرا می خواند، گام نهادن مداوم در زندگی روحانی، آرزوی تواناییهای بزرگ و شفقت والا و بارور (۱۳: ۱۲: ۳۱-۱۳: ۱۳). هدف توجه متقابل، محک زدن دو جانبه برای محبتی حقیقی و بزرگتر است، “مثل نور مشرق که تا نهار کامل روشنایی آن در تزیاید می باشد” (امثال ۴: ۱۸)، در انتظار زندگی نمودن در روز عاری از غروب خورشید پروردگاری ماند. مدت زمانی که به ما در زندگی برای کشف نمودن اعمال نیکو در خدا و جامع عمل پوشاندن به آنها بخشیده شده است، بس گرانبها است. به اینگونه کلیسا برای کامل شدن در مسیح رشد کرده و گسترش می یابد (افسیسیان ۴: ۱۳). در این چشم انداز پر تحرک به سوی رشد نمودن، اشتیاق ما را به سوی رسیدن به تکامل محبت و اعمال صالحه سوق داده بر می انگیزد. متاسفانه وسوسه ملایمت نشان دادن، خاموش کردن روح، رد “تبادل مهارتها که هدیه خداوندی (متی ۲۵: ۲۵-۳۰) برای ما و دیگران هستند، همیشه محسوس است. همه ما ثروتهای روحانی و مادی که لازمه تکامل نقشه خداوندی است، برای نیکی کلیسا و نجات اشخاص دریافته ایم، (لوقا ۱۲: ۲۱ و اول تیموتاؤس ۶: ۱۸). استادان زندگی روحانی به ما می آموزند در زندگی ایمان، هر که پیشرفت ننماید پس روی خواهد نمود.

برادران و خواهران گرامی، این دعوت را که همیشه نو است و به سوی درجه والای مسیحیت سوق دارد، بپذیریم (از سخنان پاپ اعظم مرحوم ژان پل دوم در سخنرانی فرا رسیدن هزاره جدید { ۶ ژانویه ۲۰۰۱ } شماره ۳۱). آگاهی و هدف کلیسا، شناخت و اعلام نیکبختی و قدوسیت این مسیحیان نمونه، و بر انگیختن آرزوی تقلید این فضیلتها است. پولوس رسول می فرماید: “هر یک، دیگری را بیشتر اکرام بنماید” (رومیان ۱۲: ۱۰). در مقابل دنیایی که از مسیحیان انتظار شهادت محبتی تازه و ایمان راسخ به خدا را دارد، همه این نیاز را برای پیشقدم بودن در اکرام به یکدیگر همچنین در خدمت در اعمال صالحه، احساس می نمایند (عبرانیان ۶: ۱۰). این دعوت در انتظار برای فرا رسیدن عید رستاخیز بسیار مهم می باشد. با تبریک این ایام مقدس و بارور چهل روزه، شما را به رحمت مادرانه مریم باکره سپرده برکت رسولی خود را به شما عزیزان تقدیم می نمایم.

پیغام پاپ اعظم بندیکت شانزدهم به مناسبت فرا رسیدن ایام روزه ۲۰۱۲

ولایتکاخ ۳ نوامبر ۲۰۱۱